

Dos mesos i un dia al Nepal (XLVI)

text TONYO FIBLA

6-12-2008 Dissabte (continuació)

Cinta va comprar llagostins per a l'aperitiu d'aquest dia però nosaltres no els hem provat ja que no ens refiem massa, però la família els han trobat la mar de bons. Després de menjar quatre papes, pernil, olives i els crustacis servim la paella. Per al meu gust a la paella li falta molta, molta, verdura.

Passem tota la tarde amb la família pel jardí de la casa i quan es fa de nit anem a ca Bijay a qui trobem molt conten, relaxat i somrient. Son pare no s'ha de rapar el cap ja que el capellà els ha dit que poden fer la cerimònia del primer aniversari de la mort de l'avi després del casament.

La família de Bijay no ha vingut a la paella ja que demà és el casament de Bikram i estan molt atrafegats.

Com és normal volem que sopem però ens neguem ja que encara estem paint la paella.

Casament de Bikram

Primer toca posar els ornaments a la porta d'entrada de la casa. Comença la discussió: uns volen posar els símbols budistes a un lloc, altres a un altre. No hi ha manera d'aclarir-se, llavors agarro a l'interessat, a Bikram, i li pregunto: "On els vols?"

Ell m'indica on els vol i Àlvar i jo comencem a enganxar-los a la porta.

En principi haurien d'estar enganxats al llindar i muntants de la porta però per l'estructura de la porta de jardí això no pot ser. Així que fem el que ens diu Bikram.

Quan acabem, Cinta i Àlvar se'n van cap a casa i Mukti i jo ens quedem trafegant per allí i beure dues tassetes de *raks*.

07-12-2008 Diumenge.

A les vuit del matí Mukti i jo anem cap a casa de Bijay a posar un poc d'ordre. Ells que vagen fent i nosaltres farem el que pensem que també s'ha de fer.

Quan apleguem estan posant les llumetes que penjaran de a la façana de la casa des del terrat. Amaneixen el objectes de bronze per al culte que la veritat no estan massa nets, plens de colors roig i groc de la *tika*. Agarro un poc de terra i llima i els trac un poc de llustre. Jo no sé si puc tocar-los o no, però tampoc ho pregunto. Així que em poso al safareig a fer faena.

Després agarrem les petites graneres que usen i ens posem a netejar l'escala i el terrat. Mukti em pregunta: "No hauràs agarrat l'escombra del deu, veritat?"

– I jo que em sé! – li contesto – Una que hi havia per allí.

– Si se n'adone Panxaman, veuràs.

Quan vam acabar la neteja vaig deixar la granera on la vaig trobar i no va passar res. Ningú se n'havia assabentat. De fet, més tard, vaig veure que a la

caseta del déu hi havia una escombra. Em quedo tranquil, no he fet cap sacrilegi.

La casa està plena de gent que puja i baixa per les escales mentre al terrat hi ha una dona que està fent el peus a altres dones. Açò consisteix en tallar les ungles, netejar-les i pintar la punta del dits dels peus d'un roig ben fort. Talladora d'ungles és un ofici que està en recessió.

En un punt, al terrat, comença la primera cerimònia. El capellà, un jove amb vestimenta occidental i gorreta de beisbol al cap, després de tallar unes fulles seques amb unes tisores es posa a fer unes pregàries amb Panxaman, el pare del nuvi.

Els dos estan asseguts en dues cadires, cara a cara, i el capellà no para de resar i li va dient a Panxaman tot el que ha de fer. Sembla que es confessen, però no, l'únic que parla és el capellà que va resant i no para.

Al darrera de Panxaman hi ha una tauleta plena d'objectes sagrats, els que he netejat fa una estona. Els agarren, els purifiquen amb aigua, els tiren flors que van desfent i el capellà, gorreta calada, no para de resar. Tot s'acaba quan Panxaman li dona 10 rps. Una quantitat simbòlica.

Número 757 - 5 novembre 2010 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XVI

la veu

de Benicarló

BENICARLÓ OBERT EN CANAL

ADÉU A JOAN SOLÀ

BOGERIA CIRCULATORIA A BENICARLÓ PER LES OBRES D'URBANITZACIÓ EN DIFERENTS SECTORS DEL MUNICIPI

text REDACCIÓ

L MAPA DEL CAOS

Malestar a Benicarló per les molèsties que causen les nombroses obres que es troben en marxa en diversos vials del municipi. Tot, malgrat que l'alcalde del municipi, Marcelino Domingo, ha reclamat calma i paciència entre els veïns, que pateixen diàriament els inconvenients que provoquen els talls de trànsit dels vials en reforma. Així, als projectes derivats del Pla E i el Pla Confiança, se li sumen aquests dies les obres d'instal·lació de canalitzacions de Gas Natural i els treballs de poda d'arbres i palmeres, a més de l'habitual caos circulatori que pateix la ciutat derivat del seu mal disseny urbanístic. En total, existeixen sis vials en obres: dos a la zona est

del municipi i quatre en l'oest. César Cataldo i Avinguda Iecla són dos vials crucials en el trànsit de la zona est i a més, són perpendiculars, per la qual cosa la zona es col·lapsa completament cada dos per tres per aquestes obres. Ambdues estan incloses en el Pla Confiança. En el cas de Jacinto Benavente, Ramón i Cajal i el carrer Mossén Lajunta els talls de trànsit es deuen a la instal·lació de les canalitzacions de gas natural. La situació en la zona es complica per les obres d'urbanització que es realitzen en el PAI que afecta l'avinguda Maestrat, continuació de Ramón i Cajal. Si les dues empreses encarregades de realitzar els treballs decideixen tallar alhora el pas al trànsit rodant, es col·lapsen dos dels accessos des de la N340 a la ciutat. Si a açò li sumem que el tràfic augmenta a l'hora de

l'entrada i eixida als tres col·legis que existeixen a la zona afectada, el caos circulatori està servit.

ELS SOCIALISTES DENUNCIEN

Per al grup municipal socialista el perill està en que no s'està controlant correctament el trànsit ni els talls de circulació, tasca de la qual s'ocupen els mateixos treballadors de les obres. I per desgràcia, segons denunciava Enric Escuder, portaveu dels socialistes "no tenen ni idea del que tenen entre mans. Els responsables polítics, i més concretament la policia local, hauria de prendre mesures en aquest tema especialment quan es tracta de carrers de molt de trànsit". Escuder lamentava que "l'equip de govern no ha posat tots els mitjans que havia de posar en previsió que les obres del pla Confiança i les del gas no

El pilot benicarlando Pellicer anirà al Dakar

text i foto VICENT FERRER

El pilot José Manuel Pellicer, del Burn-KTM Espanya ha confirmat, després de vèncer en el circuit permanent de Benicarló l'última prova del motocròs que puntuava per al campionat de la Comunitat Valenciana, la seua participació en la XXXIII edició del ral·li Dakar, que es disputarà del 1 al 16 de gener de 2011 a Argentina i Xile.

Pellicer va confirmar després de finalitzar la carrera disputada a Benicarló, que després de molt esforç han pogut tancar un pressupost, que si bé no és l'òptim per a realitzar aquesta carrera, sí els va ha permetre realitzar un Dakar en condicions de poder lluitar per posicions importants.

El pilot de Burn estarà enquadrat dins de l'equip Xraids, el mateix que durant tota la temporada ha estat amb ell. Disposarà de l'estructura necessària per a afrontar el Ral·li més important del Món, amb garanties de poder fer una bona carrera i d'intentar lluitar per finalitzar la mateixa dins dels top-tens, sempre que la moto el deixe tirat com en l'anterior edició.

En aquesta tercera ocasió que el raid es disputarà a Sud-americà, els pilots i equips recorreran alguns llocs inscrits en la llegenda del ral·li, com les blanques dunes de Fiambalá, el gran desert d'Atacama o el vertiginós descens d'Iquique. Especialment tindran l'ocasió de descobrir cinc noves províncies argentines, d'acostar-se a Bolívia i d'aventurar-se en l'extrem nord de Xile, fins a Arica, a les portes del Perú.

Futbol sala benicarlando per la tele

text i foto VICENT FERRER

Les càmeres de televisió tornaran a visitar al Pavelló Poliesportiu, després d'una temporada en blanc.

El partit que enfrontarà al Benicarló Aeroport Benicarló i Trimán Navarra es disputarà diumenge a les dotze del matí, un horari poc habitual a la ciutat, donat que tan sols en la primera temporada es va jugar un partit en eixe horari, davant el llavors, Actuacions Lobelle de Santiago.

Això permetrà a l'entrenador Juanlu Alonso poder preparar amb major atenció aquest partit, ja que el rival s'està mostrant molt fort en el que va de temporada, recordant l'èxit arribat la passada temporada.

L'única cosa que espera tota la plantilla és tenir un poc més de fortuna davant els navarresos i que els pals no malmeten ocasions de gol, tal com va passar en la pista del Cartagena divendres passat, a més del gol que no va pujar al marcador malgrat les reclamacions dels benicarlandos als col·legiats.

CLUB HANDBOL BENICARLÓ

text i foto CHB

CADET FEMENÍ

C.H VILA-REAL - 13
CH BENICARLÓ- 20

Partit molt igualat el que van jugar les joves jugadores del club. Amb algunes baixes es va aconseguir guanyar a un dels nostres rivals directes, donant una molt bona imatge tant en atac com en defensa.

Per part del Benicarló van jugar: Anastasia (1), Wisden (1), Maria (1), Paola (12), Leila (5) i Azahara.

CADET MASCULÍ

CH BENICARLÓ- 12
BM. PUÇOL - 57

Des del començament del partit ja es va notar la gran diferència entre un i altre equip. Tan sols destacar l'orgull per lluitar durant els 60 minuts.

INFANTIL MASCULÍ

CH BENICARLÓ- 15
HANDBOL CASTELLÓ - 40

Partit igualat durant la primera part. En la segona es va notar la superioritat dels de la Plana.

SENIOR FEMENÍ SEGONA DIVISIÓ NACIONAL

C.E. UNIVERSITAT VALÈNCIA - 38
CH BENICARLÓ GRUPO PEINADO - 5

A pesar del marcador el partit va començar amb un gran joc de les xiques del Grupo Peinado posant-se per davant en l'electrònic (0-2 minut 4). Unes pèrdues de pilota en els següents atacs van provocar que les jugadores locals capgiraren el resultat. En el minut 15, per a més desgràcia, es va lesionar una jugadora cadufera, la qual cosa va afectar al joc de l'equip.

Al final, victòria merescuda de les valencianes.

Per el GRUPO PEINADO van jugar Laura i Anna en la porteria, Arantxa, Aroa, Sheila, Vanessa (1), Jasmin (4), Juliana, Rosamari i Cris.

SENIOR MASCULÍ PRIMERA AUTONÒMICA

BM PUÇOL - 25
CH BENICARLÓ - 22

Un altre partit igualat el que es va jugar el sènior masculí del club. I un altra volta la sort ens es esquivava en els minuts finals del partit.

Per el BENICARLÓ van jugar, Puerto i Joel en la porteria, Fede, Jose, Angel, Pau, Musta, Bilal, Rubén, Víctor, David, Iñaki i Salva.

“Els vianants també suporten com poden les obres de la ciutat”

ve de la pàgina anterior

s'iniciaren al mateix temps”, provocant el caos que ara viu la ciutat. Així, advertia del perill que provoquen determinades obres, com la de Jacinto Benavente, en la qual “un dels carrils està ocupat per les màquines i l'altre funcionant amb trànsit en dues direccions” amb les consegüents situacions de risc que es provoquen. “No entenem com no hi ha hagut cap il·luminat que haja desviat el trànsit de pujada o de baixada per altres carrers propers, perquè en aquests moments és un perill”, asseverava. “Si a tot aquest panorama li afegim la poda de les palmeres o el mercat del dimecres, cal felicitar al regidor d'Urbanisme, senyor Cuenca, pel seu encert”, ironitzava.

...UNA DE MENTIDES

Per la seua banda l'edil Xaro Miralles recordava les paraules de l'alcalde de Benicarló, que va anunciar que les obres d'urbanització del sector 7 anirien paral·leles a la construcció del nou col·legi Àngel Estéban. De fet, el sector s'urbanitza al ser condició

sine quantum imposada per conselleria d'Educació per a iniciar els treballs de construcció del nou col·legi, una infraestructura prefabricada que el propi conseller Alejandro Font de Mora va anunciar que en un any estaria llesta. “De moment les obres d'urbanització ja han començat i ens han dit que no començaran el col·legi fins al mes de gener. Si tarden un any, fins a gener de l'any que ve no estarà acabat i per tant els xiquets no podran començar el nou curs en ell, i seguiran estant en els barracons”, va lamentar.

...I UNA ALTRA DE BARRERES ARQUITECTÒNIQUES

Els vianants també suporten com poden les obres de la ciutat. Però per a ells, l'ajuntament els ha reservat altre nou escull en el seu camí diari: els panells informatius que com bolets de tardor han aparegut a les voreres del municipi. Sense respectar la mobilitat urbana, ni els drets dels vianants, ni el recentment exposat al públic pla de mobilitat urbana, ni les reclamacions de col·lectius com COCEMFE, que lluita per

l'eliminació de barreres arquitectòniques en el municipi. De moment, les queixes s'han derivat més aviat a les faltes d'ortografia que es poden llegir en ells. Així ho ha fet Esquerra Republicana, que remetia el següent comunicat de premsa.

... A MÉS D'ERRADES TIPOGRÀFIQUES

Els nous panells de la Comunitat Valenciana per mostrar al visitant els recursos patrimonials de la localitat donen pena. Paraules com “Inventari eneral”, “edifci”, “fns”, “fnestres”, “fgures” o “uerra Civil” demostren massa coses. “Per un lloc la desgana, desinterés i terrible desconeixement de la nostra llengua dels autors”, ha explicat el secretari local d'esquerra Josep Barberà. “Al col·lectiu d'Esquerra-Benicarló també trobem a faltar un poc d'orgull en fer les coses ben fetes”, ha afegit. Per a Esquerra-Benicarló “no pot ser que el PP a la Generalitat, o qui siga que pague estes senyalitzacions, malbarate diners de tots els ciutadans d'aquesta manera tan a la lleugera, en uns moments de

“Ni tan sols s’han rellegit el que han escrit”

ve de la pàgina anterior

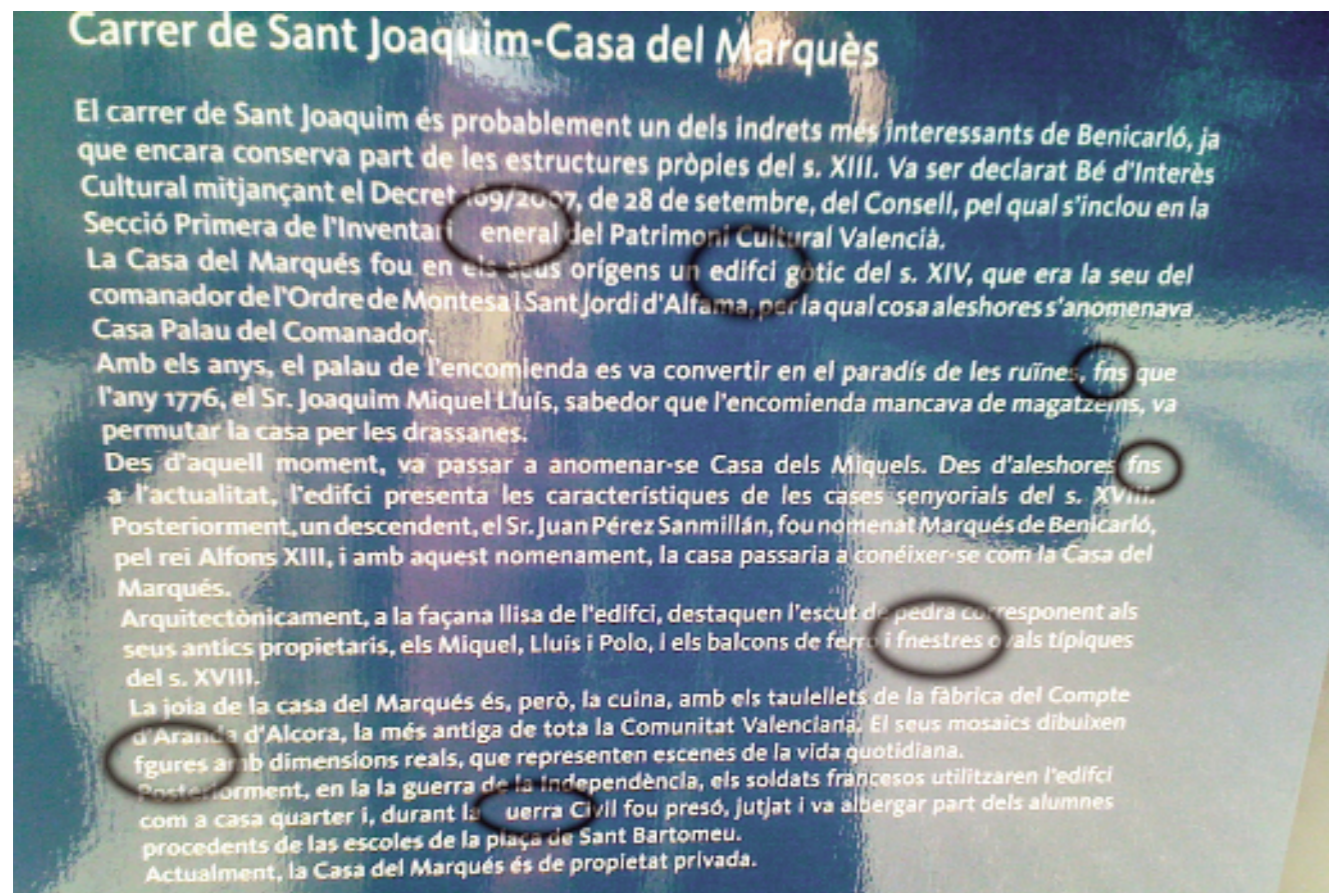
crisi i on cada cèntim s’ha d’administrar amb total cura. Ni tan sols s’han rellegit el que han escrit, ni els han enviat a corregir, ni tan sols han fet proves abans d’imprimir tan costosos panells metàl·lics”. Aquestes mínimes regles abans de lliurar al mestre un text, son de xiquet de primària.

Amb aquesta manera d’actuar el PP no fa més que constatar que el seu valencianisme és una qüestió merament folklòrica, que la llengua dels valencians els importa un pito i el sentit comú, l’Acadèmia Valenciana de la Llengua que podria haver-los assessorat i els benicarlandos també. D’altra banda Esquerra anima a la benicarlanda senyoreta Victòria Palau, Secretària Autònoma de Turisme, a que demane

El segon rètol amb les lletres “sense caure”

disculpes, retire els panells amb errors i pose un poc més d’interés en les coses que fa al seu poble.

El primer rètol amb les lletres “caigudes”. A algú se li va oblidar revisar-lo... abans?

CDB-5 BENICENSE-2

text i fotos: RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Com diuen que una imatge val més que mil paraules, aquesta setmana n’he escrit més de cinc mil.

En aquesta magnífica fotografia podem veure Geroni, gran aficionat a l’hora que l’únic polític de pes que no sol fallar als partits del nostre equip.

Espectacular panoràmica de l’arc de Sant Martí que vam gaudir els més de dos-cents espectadors que vam acudir al Municipal Innominat. Clar, en blanc i negre no llueix tant.

Aquesta instantània es va captar un segon abans que el Benicarló marqués el seu primer gol, el que demostra el gran olfacte informatiu i l’instint de l’autor de la mateixa. Després en van vindre quatre més.

No sé si es veurà bé, però aquest senyor de la foto és l’àrbitre del partit. És la primera vegada que veig arbitrar amb ulleres. Òbviament ningú no va gosar dir-li “àrbitre, posa’t les ulleres!”.

Petit hortet que hi ha a la part nord del camp. Ja sé que no té res a veure amb el partit, però em va fer gràcia.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista

text EL LECTOR

Veig que li peguen, que li peguen fort al comerç local. He llegit amb deteniment el reportatge del tema de la setmana i –per què ens hem d'enganyar?–, m'ha semblat una descripció bàsicament realista de la situació. El comerç de Benicarló no troba la manera de ser competent; les grans cadenes, aqueixa gent que obri quan vol... la competència deslleial, vaja. Per desgràcia, el botiguer clàssic, amo i no criat d'un negoci familiar, que obria en un horari raonable i acceptat de sempre pels veïns i descansava en les festes de guardar està condemnat a la desaparició. Així de dur i clar. Ni els preus poden ser els de les franquícies, ni els guanys permeten la contractació de personal per cobrir totes les hores que tenen obert mercadones, consums i aldis, ni les diguem-li infraestructures urbanes ajuden perquè les compres es puguin realitzar amb comoditat. S'imagina algú una família passejant pel mercat amb un carret d'aqueixos de ferro carregat de menjar, beguda i productes de neteja i podent sortir, trobar el cotxe (que no ha hagut de pagar per aparcar) immediatament i carregar-ho tot? No, veritat? Doncs, per desgràcia això és el que hi ha. Em semblen admirables aquests comerciants que defensen el seu treball amb tanta dignitat, però veig que ho tenen magre. Els temps han canviat (massa) i allò que deien abans que “no tots podem viure al carrer Major” avui per avui no té massa sentit. Alguna cosa s'ha de fer, sí, però no hem de creure que en altres llocs amarren els gossos amb llonganisses. La crisi aquesta

dels nassos afecta tothom, i sí, pot ser que a pobles del costat puguem veure establiments més plens (generalment de cadenes que paguen misèries als seus treballadors...), però els altres, els de sempre, tindran el calaixos tan eixuts com els botiguers d'ací. La quantitat de locals que hi ha a les grans capitals per llogar en ple centre històric seria un símptoma aclaridor de per on van els trets. No, no és pessimisme això, no.

Segueixo llegint. Josi Ganzenmüller va estrenar una obra –i ja en van...– divendres passat. Vaig tindre ocasió d'anar a veure-la. Em va entusiasmar. És un llinx aquest senyor triant els espectacles. Meravellosa posada en escena, pati de butaques ple... una delícia. Però, sempre hi ha un però en aquesta casa seua, senyora Garcia: m'haguera agradat més una versió en la llengua original de l'obra, en català. Sé que el factòtum de tots aquests muntatges em dirà que això no ven tant, que els actors tenen més dificultats... però aquesta llengua nostra està tan malament, tan remalament, que necessitem que totes les persones sensibles siguin conscients que el patrimoni cultural més gran que tenim se'ns està morint després de tantes i tantes puntades de peu.

Em sembla gravíssima la situació de manca de professorat a l'IES Ramon Cid. Hi ha responsables que a hores d'ara encara falten professors als instituts? Sí. Tenen nom aquests responsables? Sí. Doncs ja està tot dit. Empastres com aquests fan que l'ensenyament públic vaja, poquet a poquet (para que surta el efecto sin que se note el cuidado), desprestigiant-se i poquet a poquet, amb suavitat, quan menys ens n'haurem adonat els instituts i col·legis privats (i privats concertats, naturalment) seran l'únic lloc per poder garantir un ensenyament amb unes condicions mínimament decents. Al temps, figures.

Ja vull acabar que tot açò em deprimeix molt. Diuen que ja reparen l'emissari submarí. Per sort no ha pres mal ningú, però tot el que va passar aquest estiu amb el col·lifomes (je, je) surant per damunt l'aigua també hauria de tindre responsables amb noms i cognoms. Més coses que llijó. Hi ha obres esportives pendents de fer i d'altres que ja s'han fet. La que sembla que no hi ha ningú amb pelendengues per tirar-la endavant és la del gimnàs del costat de la piscina; han passat quatre anys, s'ha canviat d'empresa i cada vegada que plou es posa un poal a la porta per arreplegar l'aigua de les goteres.

Ací em quedo. No dic res de com són d'agradables els textos d'Adell o San Abdon o el còmic de Burriel. Una última i transcendental reflexió. Al Nepal venen les obres d'art de bronze a pes, sense importar les hores invertides en el procés de creació. Reflexionem-hi.

ENRIC MORERA DÓNA SUPORT A LA CANDIDATURA DE RICARDO MASCARELL A L'AJUNTAMENT DE BENICARLÓ

text i foto NATÀLIA SANZ

El candidat a l'ajuntament de l Bloc per Benicarló, Ricardo Mascarell, ha rebut el suport del secretari general i candidat a la presidència de la Generalitat Valenciana de Coalició Compromís, Enric Morera.

Els dos candidats van celebrar una trobada diumenge passat en El Puig (València), on es va celebrar el tradicional Aplec amb el qual els nacionalistes commemoren la presa de València pel rei Jaume I. Morera va tenir ocasió de saludar a Mascarell i conversar amb ell per a mostrar-li el seu suport després del seu recent nomenament com candidat a l'ajuntament de Benicarló. El secretari general del Bloc es va mostrar convençut que la formació nacionalista aconseguirà remuntar els resultats obtinguts en els últims comicis i consolidar-se com la tercera força política en el municipi. L'Aplec de El Puig d'enguany ha servit als nacionalistes com inici de la precampaña. “Després d'un treball dur i intens de sembra i preparació del bancal, la collita es preveu molt positiva: de qualitat i quantitat. Incrementarem el nombre de regidors i regidores, alcaldes i alcadesses i incrementarem els diputats i diputades del nostre Grup Parlamentari. Aconseguirem presència al Cap i Casal”, assegurava Morera. “Hem fet bé les coses però no ens podem encantar. Hem d'anar a collir, i això implica més treball i sacrifici” anunciava el secretari general del

Bloc, qui recordaba que “encetem una nova etapa de major presència al carrer. Es sumarà més gent, de molts àmbits, conscients que ací està l'esperança d'un País que mai no hem fet. Ací treballem amb il·lusió i convicció amb les nostres possibilitats. Amb un bon treball farem història, un pas decisiu per al País Valencià, trencarem el bloqueig i l'apartheid que PP-PSOE ens ha volgut imposar”.

POLPS CONFISCATS

text i foto NATÀLIA SANZ

743 quilos de polp van ser confiscats pel Seprona de la Guàrdia Civil en el port de Benicarló.

Aquesta aprensió es va produir quan agents pertanyents al Servei de Protecció de la Naturalesa de la Guàrdia Civil de Vinaròs i Sant Mateu comprovaven les operacions de desembarcament realitzades en el port de la localitat de Benicarló, observant com des d'una de les embarcacions de pesca es descarregava i posteriorment introduïa en un vehicle isoterm diversos contenidors que pogueren contenir polp. Poc després van procedir a donar l'alt al mateix comprovant que efectivament transportava les peces sense anar emparades per albarà ni portar les corresponents etiquetes que acrediten el seu pas per Llotja. Els agents de la Guàrdia Civil van procedir a realitzar una proposta de denúncia davant la Conselleria de medi ambient, aigua, urbanisme i habitatge a l'embarcació implicada per no respectar la veda per a la captura dels mol·luscs, que en eixos moments estava vigent. La càrrega, després de realitzar les gestions adequades, es va lliurar a centres benèfics.

ADÉU A JOAN SOLÀ

text i foto Associació Cultural Alambor

El passat dimecres 20 d'octubre moria el lingüista Joan Solà, una figura de referència en l'àmbit de la llengua catalana. Ens deixava un filòleg que sense deixar de ser científic partia d'una estima a la paraula i la llengua pròpia que el portava a un compromís cívic indiscutible.

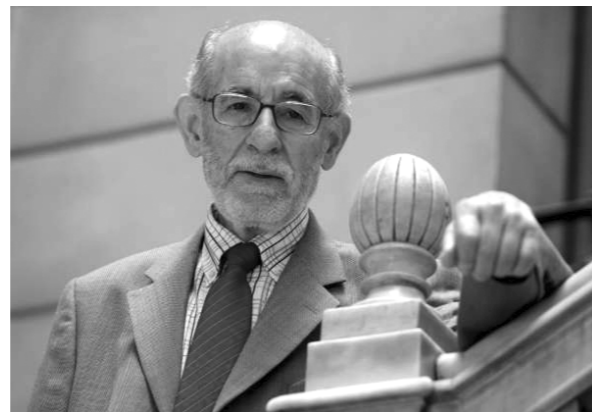
Amb motiu de la seua mort, escau recordar que Joan Solà va ser a Benicarló, amb motiu de l'homenatge que li vam oferir des de l'Associació Cultural Alambor. Encara recordem com ens va adreçar paraules emocionades d'estima a la terra, i ens va arribar al cor amb el seu parlament sincer. Aquella nit del 6 de desembre de 2002, Manel Garcia Grau li va dedicar un poema escrit expressament per a l'ocasió. Valga la reproducció d'aquell text com a nou homenatge que, alhora, ens serveix per a recordar el poeta benicarlando desaparegut, també, ja fa més de quatre anys.

A Joan Solà i Cortassa Els mots de l'aigua

Al bell mig del llac hi ha una barca.
En un costat de la barca hi ha un home.
Endins de l'home hi ha un altre llac,
sargit i nodrit dels mots, fulgents i antics, de l'aigua.
Més endins del cor de l'home i del llac
hi ha una ombra. I dins de l'ombra
aquell home fita sense fi
més enllà dels horitzons dels noms. I tot ho veu:
aigua i foc, i més aigua i més focs dins mateix
de l'oceà del seu esguard.

A l'altre costat de la barca
hi ha un alfabet i un espill. Dins de l'espill,
moltes preguntes. Dins de l'alfabet, una existència.
Més enllà de les respostes, una veu
que s'esmicola com l'aigua fosca del llac.
I més ençà de l'existència,
més aigua que brolla, s'encercla i s'arrecera,
talment com el mateix horitzó fitat damunt la barca.
Dins mateix del món dels mots
s'escolta el xipolleig de l'abecedari,
perpetuant-se i proclamant-se més enllà de tota esma.
Persistent i pensarós un home serva dels miratges totes les onades
mentre arriba al petit port on malda per dreçar la nau.
I, lentament i vigorosament,
arrecera la proa dels mots al bell mig de la mirada calma de l'aigua
i funda, en cada síl·laba,
una pàtria.

Manel Garcia Grau. Benicarló, 6 de desembre de 2002

Dilluns 22, 19.30 h

La companyia Dramaturgia 2000 presenta

L'art de la fuga

Auditori. Gratuït.

Organitza: Regidoria de Cultura.

Col·labora: Teatres de la Generalitat.

PERDEDORS I GUANYADORS

Els Dies Gloriosos

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

11 – X – 2010

La darrera pel·lícula de Fernando León de Aranoa, un d'aquests directors que sempre té coses interessants de contar, és "Amador". Ens torna a explicar una història de perdedors, però també de persones que lluiten per la supervivència i al mateix temps una història de solitud. Marcela una dona peruana, embarassada i sense feina, amb problemes econòmics, el marit de la qual ven roses que agafa dels contenidors, troba feina per a cuidar un vell durant un mes en què la seua família se'n va de vacances i no se'l pot emportar. Als pocs dies l'ancià es mor, i llavors Marcela té el dilema moral de si ha d'avisar la família i perdre la feina que tant necessita o d'amagar el fet i cobrar els diners.

La pel·lícula té com a protagonistes immigrants i enllaça amb l'actual crisi econòmica, però no és aquest el tema central, sinó la lluita per la vida, per la supervivència, d'aquells que naixen en el costat roï de la vida, enllaça d'aquesta manera amb la tradició literària de Galdós o de Baroja, i al mateix temps també amb la tradició de cert humor negre de directors com Buñuel o Berlanga.

"Amador" té un ritme lent, reiteratiu, amb molt de protagonisme dels silencis i de les mirades però manté l'interès en tot moment. El pes de la història recau en l'actriu peruana Magaly Soler, que fa un treball extraordinari, i destaca també la presència l'actriu Fanny de Castro, en el paper de Puri, una prostituta vella que visita setmanalment Amador, un personatge molt almodovarià en qui Marcela trobarà un gest de solidaritat. Sense ser la millor pel·lícula de Fernando León de Aranoa, val la pena veure-la.

17 – X – 2010

Arriba puntual a Benicarló "La red social", una de les pel·lícules de la temporada que més expectatives ha aixecat i que més comentaris ha provocat. Dirigida per David Fincher, un director que mai no deixa indiferent, ens mostra de quina manera es va crear la més popular de les xarxes socials, Facebook. La pel·lícula compta amb un guió impecable obra de Aaron Sorki, un ritme trepidant en la direcció i una magnífica interpretació a càrrec d'un grapat d'actors joves. Ens mostra la Universitat de Harvard, el lloc on es formen els futurs dirigents del món, que encara tenen temps de fer grans festes amb cocaïna, abundant alcohol i sexe, i també el trist destí de Mark Zuckerberg, que malgrat que té cinc – cents milions d'amics virtuals i és multimilionari als vint i pocs anys, no ha reconquerit l'amor de la seua novia, hi ha perdut l'únic amic que tenia. Malgrat la bona acollida de la crítica, a mi em va resultar avorrida molta estona, només em va despertar cert interès en la part final i vaig sortir amb una sensació de malestar.

23 – X – 2010

M'ha agradat l'article que Jordi Espiell publica avui a "LA VEU". L'avarícia dels mercats, els governs posats al servei del gran capital o que han dimitit de les seues responsabilitats, ens han portat a la situació en què estem, però tampoc no podem defugir les responsabilitats individuals. Qui et pregunta ¿amb IVA o sense IVA?, qui cobra o paga amb diner negre, a més de ser insolidari amb la resta de ciutadans, ¿amb quin dret demanarà una pensió digna quan es jubile o una bona escola per als seus fills? ¿amb quin dret demanarà més policia que vigile els seus negocis? ¿amb quin dret demanarà que l'atenguen de seguida quan va al metge i no al cap de molts mesos (o anys)? ¿amb quin dret demanarà millors carreteres i millor transport? ¿amb quin dret...?

FOTO!

LA CASTANYADA AL CEIP MARQUÉS DE BENICARLÓ

La festivitat de Tots Sants porta emparellada, a nivell escolar, la festa de la castanyada i amb ella una sèrie d'aspectes com ara el record als difunts, les castanyes, les paperines, la "torrà", les castanyeres i els castanyers, els panellets, ... I tot això és el que al CEIP Marqués de Benicarló, des de la transversalitat, s'ha estat treballant en la darrera setmana del mes d'octubre. Grans i menuts s'ho van passar molt bé. El punt i final va ser la típica degustació de castanyes.

DESFILADES (IN)CÍVIQUES

Primer fou la processó de València del "nou d'octubre" –Dia de la Comunitat-, arrabassada pels ultres, que es dediquen a escridassar als polítics de l'oposició, mentre els "populars" s'ho miren amb cara de satisfacció i complaença. Ara la "moda" ha passat a Madrid, a la desfilada de les forces armades, i els mateixos energúmens –o els seus homònims- escridassen també amb la mateixa força i males maneres...però ara al govern –en la persona del seu president-, mentre que la "popular" Aguirre no dissimula –amb el seu somriure sorneguer- la seua complicitat.

No és difícil concloure que uns i altres impresentables –a València i a Madrid- són els votants del PP i si n'hi havia el mínim dubte, resta aclarit amb la fervorosa defensa que fan els "populars" de la llibertat d'expressió d'aquells incívics. Bon profit que els faça uns tal addictes.

Marc Antoni Adell

MALES MANERES

Les del PP local, pròpies dels qui no suporten la més mínima crítica ni que siga màximament justificada. Hereus directes –els "populars"- d'una ideologia totalitària, no saben –i no volen- expressar-se si no és amb agressivitat –i masclisme si cal- front a la discrepància legítima de l'oposició municipal que, justament, cobra per exercir-la i proposar les alternatives més adients.

Però no. Són ells els qui fan oposició, en lloc de governar i així l'han emprés contra la regidora Miralles, perquè els ha posat en evidència i ha demostrat que en sap molt més que no ells, d'allò que parla. No suporten el prestigi d'aquesta professora d'institut, el seu compromís amb l'educació a Benicarló, el seu nivell intel·lectual i acadèmic i la seua dedicació professional i política. I com que tot això els supera, han tirat mà de la desqualificació més barroera: "no és benicarlanda...és del poble del costat". És que tots els seus són de soca i rail de Benicarló? O és que d'ara endavant, per entrar a l'ajuntament, caldrà presentar una partida de naixement acreditativa? Por ser el què els dol es allò de "forasters vindran que de casa mos trauran". D'un polític –ni que faça funcions d'alcalde- pot esperar-se que no siga un geni, però no és admissible que es mostre curt de gambals i barroer. Cap regidor ni regidora, ni que siga intel·ligent, no es mereix un tal tracte.

Marc Antoni Adell

Joan Maragall, recordat.

text JOAN HERAS

Aquest octubre han arrencat els actes de commemoració dels 150 anys del naixement i dels 100 de la mort d'un dels poetes i intel·lectuals essencials de la nostra literatura i d'aquet país –d'aquests països-nostre –nostres. Joan Maragall va néixer en una família d'industrials catalans i, contra la voluntat paterna, no es va dedicar al negoci familiar –afortunadament per nosaltres- i sí a les lletres, ja sigui en la vessant de creació poètica o en la d'articulista. Maragall arrenca de la tradició de la Renaixença i va pujant, poc a poc, gràcies a les lectures de traduccions de Goethe, Novalis i Nietzsche, i gràcies a la seva intuïció i reflexió, cap a un nivell molt alt de creació literària i d'anàlisi lúcida i crítica de la realitat del moment.

Sempre podem considerar que això de les commemoracions de les dates rodones és una mica forçat i que allò important és anar descobrint personatges i obres de relleu sense la necessitat de ser guiats per esdeveniments de ressò públic. Però, vist des d'una altra perspectiva, en un moment en què l'allau d'informació ens ofega, no és un sistema dolent aprofitar efemèrides per recuperar, descobrir o entendre una mica millor certs personatges o certs fets que marquen època, que construeixen fonaments d'allò que som. I en aquest sentit, els diversos actes que han començat a retornar-nos a un interessantíssim Maragall, aprofitant el joc de dates –va néixer el 10 d'octubre de l'any 1860 i va morir el 20 de desembre de l'any 1911, quan feia poc que havia estrenat només els 51-, en són un bon exemple. La complexitat i la riquesa del personatge i de la seva obra demanen actes de caire molt divers: des de lectures de poemes a conferències sobre la seva trajectòria intel·lectual, des de l'anàlisi del seu periodisme a la seva faceta com a traductor, des de la seva defensa de Catalunya al seu cristianisme vitalista.

Dels diversos actes que fins ara, en aquest inici de commemoració, ja s'han fet, voldria destacar el simplement fascinant i esplèndid espectacle que sota el títol "Joan Maragall, la llei d'amor" s'ha representat al Teatre Nacional de Catalunya a Barcelona. Sota la ben acreditada mà de sensibilitat de Joan Ollé, un repartiment d'actors i una ballarina (Joan Anguera, Paula Blanco, Montserrat Carulla, Rosa Muñoz, Victòria Pagès, Albert Pérez, Àngels Poch i Fèlix Pons) ens ofereixen una màgica, rigorosa i apassionant immersió a la vida i l'obra de Maragall. L'encert de l'espectacle és doble: per una banda, la plasticitat escènica, amb tots els recursos d'escenografia, ball, moviment, música i llums, es posen al servei de la paraula, una paraula viva i molt ben dita; i per altra banda, la selecció de textos –fragments biogràfics, poemes, articles de premsa i correspondència amb Miguel de Unamuno- ofereixen un mosaic precís de la dimensió del personatge i de la seva obra. La prova que per a mi aquest és un espectacle fonamental es pot constatar en el fet que en parlo amb joia –per fer servir un terme maragallià-, i això ja és molt important, i en el fet que després de l'obra he tingut la

Fronteres

necessitat de recuperar una mica més a un poeta que tenia, ho reconec, força oblidat. I fins i tot he tingut la necessitat de parlar-ne aquí.

Maragall és essencial com a poeta i com a intel·lectual. Com a poeta, juga amb l'expressió dels sentiments i amb la reflexió feta poesia sobre la pròpia força de la paraula i la força creadora de la vida. Com a intel·lectual, analitza amb rigor els esdeveniments de la Barcelona, la Catalunya, l'Espanya i l'Europa del moment. La reflexió es fa present en la poesia i la poesia s'escola per dins dels seus articles i assaigs. Sorpren la claredat amb què Maragall entén i es fa seu el pensament de NIETZSCHE perquè sap captar allò d'essencial que hi ha en la filosofia que es fa a cops de martell per defensar la vida. Sorpren la capacitat de denunciar les complicitats de la classe dirigent –de la qual ell en forma part- davant els afusellaments d'anarquistes després de la Setmana Tràgica. Sorpren la consciència clara que això d'Espanya, ja aleshores, no funcionava i que la idea d'una Espanya federal que estima i respecta la diversitat cultural i nacional era un miratge, una utopia que només alguns somiaven. Aquesta idea queda ben palesa a la seva "Oda a Espanya". Aquí en reproduïxo un fragment. Vagi només com a mostra i com a homenatge.

Escolta, Espanya, la veu d'un fill
que et parla en llengua no castellana:
parlo en la llengua que m'ha donat
la terra aspra;
en 'questa llengua pocs t'han parlat;
en l'altra, massa.
(..)
Salva't, oh!, salva't de tant de mal;
que el plor et torni fecunda, alegre i viva;
pensa en la vida que tens entorn:
aixeca el front,
somriu als set colors que hi ha en els núvols.
On ets, Espanya? No et veig enlloc.
No sents la meua veu atronadora?
No entens aquesta llengua que et parla entre perills?
Has desaprès d'entendre an els teus fills?
Adéu, Espanya!

Els textos de Joan Maragall estan aquí perquè els llegim, perquè ens emocionem, perquè reflexionem. Sens dubte això és el que ens regalen les grans obres, les grans paraules. En els textos de Maragall hi batega la paraula viva, aquella paraula que per a ell expressa la màgia de la condició humana: un so que pren significat, un significat que expressa senzillament la vida. El poeta, amb el seu saber artístic, només és l'eco, el transmissor, d'aquest sentit profund de la vida que es troba en les paraules. Busquem i gaudim de la vida en la seva plenitud, en les primeres paraules d'un nen, en les senzilles paraules d'algú que s'admira davant la immensitat de l'univers, davant les coses aparentment petites però en realitat molt grans que ens fan sentir vius.

La gangrena

text ROBESPIERRE

Certament, ja feia un grapat de setmanes, mesos més bé seria, que no escrivia ni una ratlla en aquesta secció meua de **La guillotina** però vet tu ací que aquesta setmana he trobat un forat, com els que veurem a sota, mai millor dit, hi he decidit burxar una mica en aquest desgavellat poble que tenim. I dic desgavellat perquè no es pot dir d'altra manera veient com la política local va a ritme d'eleccions, tot i que siga dit de camí, de manera bastant xapussera.

I així, veient que calia reconciliar-me amb el meu esperit crític, molt crític per cert, i després que hem xiularen les orelles, suposo perquè algú no parava d'encomanar-se a algun àrbitre de futbol perquè acabara amb un acúfon que em produïra un mal de cap d'eixos que fan època, no he tingut més remei que tornar a esmoliar la meua font d'inspiració i... allà va que trona.

I comencem pel títol que obre aquesta meua secció: La Gangrena: No, no m'estic referint al llibre del mateix títol de l'autora Mercedes Salisachs, guanyadora del Planeta l'any 1975, m'estic referint a com de podrit deuen d'estar els nostres carrers i el nostre subsòl perquè, en un període tan breu de temps, en hagen deixat empantanat i potes amunt més de mig poble.

Retornat una mica al llibre, tot i que poguérem trobar alguna similitud entre els dos personatges en qüestió, el del principal del llibre i el nostre Marcelino, pel fet que tots dos, sembla, li han trobat el gustet a això de convertir-se en poderosos, òbviament cadascun en la seua particular parcel·la de poder (rellegiu el llibre i així us assabentareu, val la pena), la veritat és que no és així. Ací, del que em vull fer ressò és del fet que ens han obert més de mig poble, al mateix temps, i pràcticament en canal, suposadament, per endreçar-nos i fer-nos més fluïdes les nostres artèries, en aquest cas carrers i cloaques.

Però tot i saber-lo des de fa temps que aquestes artèries estan tan mal fetes i conservades que no poden aguantar una actuació d'aquesta magnitud, al mateix temps, els nostres polítics locals, amb Marcelino i Cuenca al capdavant, per allò d'apuntar-se no sabem que veient el resultat (o seguir les ordres dels seus caps de València per tindre'ls Confiança), han tirat pel recte i han tret a la llum la seua màxima podridura... electoral.

I, òbviament, amb aquest caos provocat, la paciència dels ciutadans té uns límits, i sembla que han tocat sostre, quan dia rere dia és veuen atrapats en la ineptitud política d'uns governants

que no han sabut planificar les obres de manera que no convergiren totes en un mateix espai de temps.

Com sempre passa, i no ens ho cansem de repetir: a quatre mesos de les eleccions. Però ara, la cosa encara s'ha tornat més greu perquè aquestes obres viàries afecten, i ací tenim el que és molt greu, a diversos vials estructurals d'entrada i sortida de la nostra ciutat a més de servir per enllaçar diverses parts de la ciutat allunyades entre si.

I si a més d'afectar a sis grans artèries viàries tenim també afectat un òrgan principal (PAI avinguda Maestrat), ens han convertit, sens dubte, en un malalt crònic amb una taxa molt elevada de colesterol i amb una hipertensió circulatoria greu (massa vehicles al circulant per on no es pot al mateix temps). I com a qualsevol malalt afectat d'aquesta problemàtica, si encara l'atipem més de greixos saturats (obres i més obres), l'únic que fem és afegir encara més colesterol i tensió (en forma de vehicles rodats), que pot provocar un caos circulatori tal que pot acabar en col·lapse: la gangrena.

El que ve a demostrar, més que feientment, que no n'hi ha cap planificació ni organització a l'hora d'establir la importància i prioritat de les actuacions viàries públiques al nostre poble i que l'únic interès ha estat fartar i fartar, com a golafres (més obres i obres, no necessàries en aquest moment).

Certament, totes les actuacions poden ser importants, però difícilment suportables alhora. Esperem que, per salvar-li la vida, no li haguéssem d'amputar alguna extremitat. Algú ho pot lamentar, i molt. Encara que no és de la meua incumbència... jo vaig a peu.

La Guillotina

ve de la pàgina anterior

Normalització Google

Segons hem pogut veure al web del nostre il·lustríssim estem molt mancats de traductors de castellà. Així si vas a la pàgina de notícies, a l'apartat en valencià, si ho vols veure en la versió castellana t'indica clarament "traducido directamente por google". Això sí que és eficàcia. Ja tindrà raó el faraó Kuen-ka quan deia allò que el castellà estava en perill al nostre Ajuntament... però serà per les traduccions mecanitzades de sant Google i no per altra cosa.

Caragols

Hem vist que per tot el poble han substituït els antics panells informatius municipals, que pobrets meus ja havien patit prou, per uns de nous, de ferro colat i collats al terra amb uns bons caragols perquè ningú no se'ls pugua emportar. Això sí, emportar-se el que és emportar-se, el màxim que algú es pot emportar és un bon entropessó, amb morrada inclosa. I és que sembla que no tenien tots els

caragols - també podeu dir visos-de la mateixa mida i n'han ficat alguns que sobresurten m'es de 10 cm.

Caiguda de lletres

Però el millor d'aquests panells no són els caragols, el millor va ser que quan els van haver instal·lat per primera vegada, van haver de llevar-los a corre-cuita... perquè hi faltaven lletres. Sí, tal com sona, a moltes paraules els faltaven lletres. La versió oficial era que... havien caigut. *Toma del frasco, Carrasco*. Això sí, cal ser honestos i indicar que no havia estat culpa del nostre govern. Que ells no ho havien fet ni ho havien corregit. Ells no ho havien fet ni ho havien supervisat?

Caiguda de lletres (i 2)

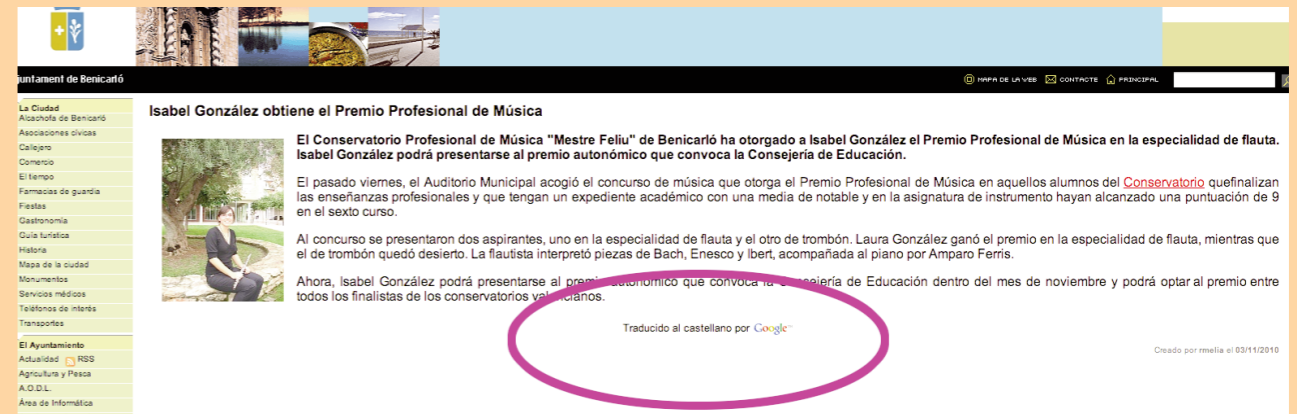
Ara, el que no entenem massa és això de les lletres caigudes. Quan un fa la planxa per a la impressió corresponent, com poden caure les lletres? No deu ser que algú no va pitjar la lletra que tocava i, per tant, no va eixir? O no són més que errors tipogràfics que a algú se li va oblidar de... revisar? Una altra vegada: dropos.

Caiguda de lletres (i 3)

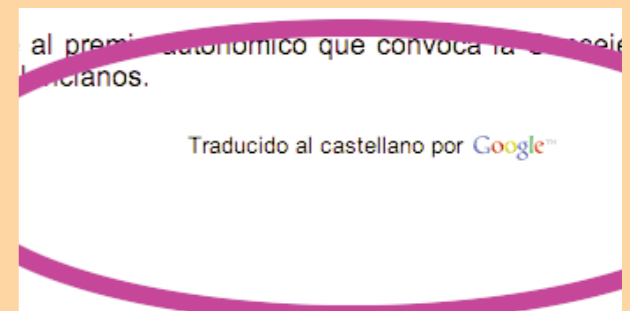
Això els passa per no consultar a Kuen-ka. Si amb un escaire, un cartabó i un tirallínies, llapis a l'orella, ens va dissenyar la font de la plaça de la Constitució, què no hagués pogut fer per apanyar aquest desgavell lingüístic? Certament, aquest home no el podem fer anar a tot arreu, tot i que on va triomfa. Els tafaners ja estem pensant que tal volta si per ell passara tot i tot de la casa gran, no fariem riure tant amb aquestes coses o com amb la del Google. I és que aquest home és la mesura de totes les coses. Per què necessitem un alcalde si ja tenim un faraó?

Halloween

Ja no és prou que la fatigosa festa aquesta importada dels americans afole les nostres, com la de la castanyera que, damunt, a més de veure per les nits colles de brètols disfressats ridículament, el costum exemplar de llençar ous per tot arreu ens ha deixat novament enguany el poble fet un fàstic. I tots contents.

Segons hem pogut veure al web del nostre il·lustríssim estem molt mancats de traductors de castellà. Així si vas a la pàgina de notícies, a l'apartat en valencià, si ho vols veure en la versió castellana t'indica clarament "traducido directamente por google".

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Fugides... transitòries

Un dia de fa dos setmanes a les 9 del matí al passeig Marítim. Hora punta. Xiquets i xiquetes camí d'escola acompanyats de pares i mares, avis, germans o qui siga menester tots ben motoritzats. I allí que et trobes un bon senyor a qui no se li ocorre altra idea que voler pintar un pas de vianants. Clava una tanca i es disposa a començar la faena. La pitada va ser de les que fan època, bé la pitada i moltes coses que li van dir i que no som capaços de traduir ací. De bròfec en amunt. I allí que el senyor pintor cansat d'escoltar la cantinela gira cua, abandona la tanca i se'ls deixa a tots amb un pam de nassos.

L'anècdota és només comparable a la que va protagonitzar també la setmana passada un cotxe de la Local a la cruïlla davant de la sindical. Resulta que la patrulla va trobar-se enmig del marasme habitual des que han canviat els sentits de la circulació i, en començar el concert de clàxons, una municipal va haver de baixar del vehicle i donar mínimament la cara. Ja s'exposava, segur que ho sabia i va amb l'ofici, però molt grossa li la devia dir un conductor irat des del cotxe perquè ella, quan va poder, va pujar novament al 4x4 i se'ls va deixar a tots mirant de desembolicar el palangre.

Més trànsit

Si amb el d'abans no n'hi havia prou, tornem altra vegada al passeig Marítim. Ara dijous al matí, a l'alçada de la rotonda que va cap a Peníscola, trànsit embolicat com sempre, els del gas repartint butà, els dos carrers adjacents de panxa per amunt i, de sobte, altres senyors que volen fer el mateix que el de dalt: pintar un pas de vianants. Però que s'han tornat bojos en

aquest poble? Per quina raó no fan com abans que els pintaven de matinada? Que no tenim cap polític encarregat que tinga una mica de seny? Deu ser cosa del conveni?

14.000 €

Segons hem pogut saber els tafaners l'Ajuntament té "contractat" un "servei públic", o com li vulguen dir, pel qual Canal 56 trau en exclusiva tot allò que diuen els regidors l'equip de govern. A veure si ho sabem dir amb paraules més clares: paguen per sortir a l'única tele que es pot veure per aquestes contrades després de tots els xanxullos i apanyos que s'han fet per tenir una concessió. Però vet tu ací que l'oposició no entra al conveni i no pot xuplar càmera. Es veu que l'oposició no deu ser ajuntament... De fet, aquest és el nou model d'explotació privada de bens públics: o paga'm per inútil i dóna gràcies... I els plens, s'ha acabat de retransmetre'ls perquè a l'equip de govern no l'interessa. Han decretat que això no és d'interés públic.

Passant el plateret (1)

I si amb el de dalt no n'hi havia prou, doncs dos tasses. Dimecres passat el govern local convoca una roda de premsa però oh! de sobte és desconvocada des de la casa gran perquè el canal de dalt no hi pot assistir. *Xúpate essa, morena!*

Passant el plateret (2)

El millor de tot el de dalt és que la roda de premsa desconvocada

es va convocar per al dia següent, dijous, i... el susdit canal no hi va aparèixer. La resta de mitjans, simples comparses. I l'ajuntament sense problemes pagant amb els diners públics una colla de dropos. I no passa res, tan sols protesta la canallesca.

Passant el plateret (i 3)

De tota manera, això sí, segons hem pogut saber, un responsable d'aquest canal, increpat pels resignats reporters dels altres mitjans per aquest fet i perquè el Canal 56 no trau l'oposició, va dir ben clar que ell no hi anava, que si volien que anara que pagaren publicitat. I doncs: o considera o deu considerar que el nostre equip de govern són una colla de beneïts i que se'ls pot prendre pel pito del sereno perquè tot i pagar-los la mòdica quantitat dels 14000 de l'ala de dalt ni es presenten. I Marcelino i companyia encara estan per dir alguna cosa. Com era allò que deien que qui paga mana. Doncs ací, allò altre que també es diu i que es pot aplicar al model d'explotació privada de bens públics: qui sembla a casa d'altre, perd la fruita i la llavor. Compte, i no critiquem als del canal que, al cap i a la fi, només busquen el seu benefici. I això és del tot lícit... tot i les formes.

No passant el plateret

Hem preguntat a altres mitjans si ells accepten a qualsevol que vulga dir alguna cosa i tots ens han contestat que ells no cobren ni perquè els diguen res ni per reproduir la informació. Sembla que uns i altres entenen la professió de manera ben diferent. I el nostre govern municipal comparteix amb el de la Generalitat i el govern autonòmic de Madrid l'opció pel monopoli informatiu, que és com dir, l'opció per la manipulació informativa.

Preferències

text CARLES LLUCH

<http://elsexilis.blogspot.com>

Llegeixo aquests dies que els tribunals de justícia estan anul·lant alguns reglaments lingüístics a Catalunya basant-se en la sentència del Tribunal Constitucional que el català no pot ser "llengua preferent" a l'administració. La notícia té més importància de la que sembla, com a mínim per a aquells que ens importa una mica la situació de la nostra llengua.

En molts àmbits de l'organització social democràtica existeix allò que s'anomena "discriminació positiva". Si volem aconseguir que dones i homes siguen iguals en drets, hem d'afavorir els drets de les dones, que són les que han estat i són discriminades. Per assolir el respecte a la natura, hem de defensar-la per damunt d'altres paràmetres. Cal treballar pels sectors més desfavorits, ajudar els empobrits, protegir la infància. El feble té preferència. Però pareix que allò que és vàlid en altres àmbits, no haja de ser aplicable a les llengües.

El català, no ens enganyem, no és una llengua com les altres. Almenys, no és una llengua com el castellà, el francès o l'alemany. Ha patit un procés d'arraconament i regressió durant molts segles, que l'han deixada

Exilis

exhausta a les portes del segle XXI, davant d'un món globalitzat i sense les eines socials i de comunicació necessàries. Lleis, normatives i persecucions han fet, per exemple, que fins fa vint-i-cinc anys, mai (repeteixo: mai) s'hagués ensenyat a les escoles d'un poble com Benicarló. Fa quatre dies, com qui diu. Segons com, encara és un miracle que la llengua haja sobreviscut.

Encara que s'ensenyi a l'escola, el valencià (el català de tots) no és encara una llengua "normal". Només cal veure quina llengua aprenen els immigrants: el castellà, perquè el valencià no els fa cap falta, no té utilitat social. Per això les administracions han de tenir una cura especial, una atenció "preferent" pel valencià. Cal protegir el feble si no volem que acabe enfonsat. Què és el català davant del totpoderós castellà? A més, si no el defensem nosaltres, qui ho farà en el nostre lloc?

En igualtat d'ús, valencià i castellà no estan en igualtat de condicions. Donant-los la mateixa categoria i importància, deixarem morir la llengua que ens identifica com a col·lectivitat. Si són tractades igual, el valencià perd. Necessita, sí, que les administracions li donen preferència, per a servir d'exemple a la societat. Per a convertir la nostra llengua en una cosa útil, encara que siga de cara a l'administració, i transmetre la idea que és necessària, digna. Ha de ser la llengua prioritària perquè és una espècie en perill que necessita protecció.

INVERSIONS GENERALITAT. NI EN ANY ELECTORAL

text NATÀLIA SANZ

Ni en any electoral la Generalitat Valenciana és capaç de destinar inversions per a Benicarló. Tan greu ha estat el tema que Carlos Fabra titlla de "decebedors" per a Castelló els pressupostos de la Generalitat, sobretot per la "falta d'inversió en infraestructures".

Fabra, ha expressat la seua opinió perquè no està "d'acord" amb la proposta del Consell i ha demanat que "s'aguante" a qui no li agrada la seua opinió. "Suposo que -els pressupostos- seran els que poden ser tenint en compte la situació econòmica actual, però per a la província de Castelló són decebedors", ha insistit. El president de la Diputació i del PP provincial "troba a faltar" una major quantia per a la carretera que uneix Càlig amb Benicarló perquè, ha dit, els 150.000 euros que contempen els pressupostos "seran per a pintar les ratlles". Ha reclamat a més les connexions entre Peníscola i Benicarló. "Com no estic d'acord, doncs ho dic, i a qui li agrada que li agrada i al que no, doncs que s'aguante, què li anem a fer, com m'aguanto jo", ha

manifestat. El president del PP de Castelló ha assegurat que reclamarà a la Generalitat que "incloga algunes partides" i que espera que "alguna de les qüestions pendents" es puguen resoldre en el debat, perquè, ha assegurat, "si alguna província no ha rebut tot el que caldria rebre dels diferents governs autonòmics ha estat la província de Castelló". Ha dit a més que si els pressupostos de la Generalitat són "decebedors" per a Castelló, els de l'Estat són "excepcionalment crítics" per a una província que en la seua opinió ha estat "marginada" pel govern central durant "aquests 25 anys".

Planificació... què és això?

PLANIFICACIÓ. Tot i ser molt conegut el significat d'aquest recurs no és per això més utilitzat. I així ens va a la nostra ciutat. I és que veient els desgavell en que ha convertit la circulació rodada, i no rodada, la dels vianants, el nostre govern municipal, no podem més que sorprendre'ns per la (in)eficiència, sobrada, per allò de com s'ho creuen que ho fan de bé, del nostre govern municipal.

Certament, resulta fàcil criticar, però de vegades és, literalment, impossible no fer-ho. Primer, per coherència. La crítica serveix perquè els governants no es queden apalancats en la seua poltrona i s'espavilen en les seues funcions, que per això cobren, i molt. I segon, perquè resulta impossible no fer-ho davant l'absència total de planificació a l'hora de programar allò que han de fer perquè els ciutadans visquen més integrats en la seua ciutat.

I així, ací, ens trobem de cop i volta, i al mateix temps, amb sis vials principals afectats per reformes, a més de la canalització, altra vegada, del gas (primer va ser Repsol, ara Gas Natural), i un PAI, el de l'Avinguda Maestrat, que fica, si més no, en entredit, les bones paraules del nostre alcalde Marcelino demanant paciència a la ciutadania per aquestes obres.

757

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

Oberts en canal és, i no literalment, sinó realment, com ens trobem a Benicarló.

Oberts en canal és, i no literalment, sinó realment, com ens trobem a Benicarló. Resulta realment impossible que cap dels nostres governants no se n'adone de la magnitud de la tragèdia diària que suposa circular en vehicle motoritzat per la nostra ciutat. I no és que passe només en hora punta, cosa que la gent ja ho tenia assumit d'abans, és que ara és, simplement, a tota hora. Els col·lapses que abans eren en hora punta són, ara, demencials i la circulació, mitjanament fluïda en hores tranquil·les d'abans, s'ha convertit, ara, en caòtica.

L'única "planificació" que sembla coneixen els nostres governants, si fem cas de la seua definició, "acció o conjunt de mesures pertanyents a un pla establert i concret realitzat per a la consecució d'un fi", és... la de guanyar les eleccions. Doncs si no, com s'entén que, sempre, totes aquestes obres les realitzen a quatre mesos vista de les eleccions?

Si davant d'aquesta situació no és fa ús de la crítica, què ens quedarà per fer als ciutadans?

El músic nepalès de rock establert a Benicarló, Mukti Shakya, perllonga la seua gira mundial

text i foto: Jordi Maura

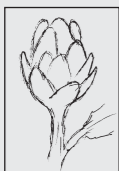
Tocarà a Melbourne la setmana que ve per el col·lectiu nepalès.

El guitarrista, compositor i vocal establert a Benicarló, Mukti Shakya, realitza aquests dies una important gira de concerts per Europa. La gira va arrencar al Bijaya Dashin de Noruega, Londres, Reading, Berkshire, Aldershot, Farmborough, Holanda i Alemanya. El 4 d'octubre va actuar a Escòcia i el 6 a Dinamarca. En alguns d'aquests concerts ha anat acompanyat de Layasutra, grup format per músics del Nepal que treballen i viuen a Anglaterra. Els concerts, on va actuar en sales i locals per a la comunitat nepalesa, han registrat notables xifres de públic. Mukti va passar el 17 d'octubre pel Dashain Festival d'Amsterdam. Els compromisos amb la societat nepalesa, el portaran el proper dia 20 a Melbourne i el 28 a Sydney, on actuarà a benefici de l'ONG 'Pen and paper', que vol crear projectes escolars al Nepal.

Mukti és considerat com una inspiració per a la indústria musical del Nepal. Mukti & Revival està considerada després de 20 anys de concerts com la primera banda de blues del Nepal.

laveubenicarlo@terra.es

Carxofa: espai deixat intencionadament en blanc per falta de candidats i voluntat.

Panissola: ben rasposa per els grups de l'oposició del nostre ajuntament. Tant de parlar i denunciar, i fer omplir fulls i fulls als de la premsa, per les suposades concessions de l'equip de govern municipal a l'empresa Ashalnd en el conveni signat entre ambdues parts i després no presenten al·legacions. I mira que es van queixar de coses mal fetes al document!!! Doncs no res, de res. El conveni s'ha aprovat sense que es presentara cap ni una al·legació mentre ha estat exposat al públic. Haurem de donar-li la raó al regidor Cuenca.

Tota l'actualitat
a un sol clic de distància

3x4

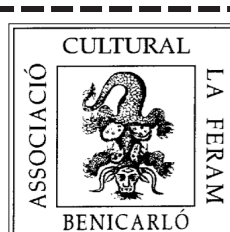
info

La informació que es multiplica

www.3x4.info

Notícies on-line
del Maestrat,
Els Ports
i la Tinença
de Benifassó

Cultura
Món rural
Esports
Gastronomia
Classificats
Llibres

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, FEDERICA ALBORCH, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

Amb el suport

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurtar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport

